

Arrest

nr. 129 336 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van resp. Marokkaanse en Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 3 januari 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. SCHAIKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De tweede verzoekende partij die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 10 september 2008 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkneemster of werkzoekende, gevolgd door een tweede verricht op 16 augustus 2011 en een derde op 1 september 2011. Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat zij slechts tewerkgesteld was tot 9 september 2011, niet aantoonde werkzoekende te zijn en een volledig leefloon van het OCMW ontving. De eerste verzoeker, echtgenoot van de tweede verzoekende partij diende in functie van zijn echtgenote een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Diens recht op verblijf werd geweigerd op dezelfde datum.

Op 4 januari 2012 dient de tweede verzoekende partij een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving dit maal als zelfstandige. Zij legt een uittreksel voor van de vennootschap KBO E.Y.T, een attest van aansluiting sociale verzekeringskas voor zelfstandige van 14 december 2012 op naam van haar echtgenoot.

Op 19 april 2012 verkrijgt de tweede verzoekende partij haar E-kaart. De andere verzoekende partijen verkrijgen hun verblijfsrecht in functie van tweede verzoekende partij, echtgenoot van eerste verzoeker en moeder van de overige verzoekers.

Volgens informatie ingewonnen door de verwerende partij bij Partena betaalt de tweede verzoekende partij geen sociale bijdragen en geniet de tweede verzoekende partij sedert april 2012 een volledig leefloon van het OCMW.

Op 18 februari 2013 wordt tweede verzoekende partij uitgenodigd recente bewijzen betreffende haar tewerkstelling of kansen hierop en/of bestaansmiddelen voor te leggen.

Een arbeidsovereenkomst in het kader van sociale tewerkstelling met het OCMW in hoofde van eerste verzoeker wordt voorgelegd.

Op 3 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten hoofdens tweede verzoekende partij en haar kinderen, derde, vierde en vijfde verzoekers.

Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt.

"In uitvoering van artikel 42 septies (mevrouw) en artikel 42 ter (kinderen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: H., S., Nationaliteit : Nederland, Geboortedatum : (...)1988, Geboorteplaats: Khemisset, Identificatienummer in het Rijksregister: (...) , Verblijvende te: (...).

+ kinderen : E. Y., D. (NN : (...)) ; E. Y., K. (NN : (...)) en E.Y., M. (NN : (...)) van Nederlandse nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige op 04/01/2012.

Zij legde ter staving van haar aanvraag de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de vennootschap E.Y. T. (met ondernemingsnummer: (...)) en een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen dd. 14/12/2012. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 08/10/1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen. De gemeente leverde op die basis dan ook op 29/03/2013 de verklaring van inschrijving (bijlage 8) af en op 19/04/2012 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

De Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene uitgebreide financiële steun heeft ontvangen van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 05/06/2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij mevrouw werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3^e lid en/of art. 42 quater §1, 3^e lid van de wet van 15/12/1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 18/07/2013, en legde binnen de gegeven maand een arbeidsovereenkomst voor op naam van haar echtgenoot E. Y., A. (NN: (...)) in het kader van een sociale tewerkstelling bij het OCMW van Schaarbeek met ingang van 01/08/2013 (vergezeld van een uurrooster en functieprofiel).

Op 17/07/2013 ontvingen wij bijkomende informatie van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ) omtrent haar (vermeend) zelfstandig statuut. Betrokkene werd ten gevolge van haar aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen verzocht een vragenlijst in te

vullen die zij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ). De vragenlijst die de betrokkene invulde, omvatte echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Vandaar dat het RSVZ besliste over te gaan tot de retroactieve schrapping van haar aansluiting als werkend vennoot bij E. Y. T. (kbo- nummer: (...))⁴ vanaf de begindatum op 12/12/2011 (zie informatie opgenomen in het administratief dossier). De instantie bevoegd voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen (RSVZ) is met andere woorden tot de conclusie gekomen dat betrokkene nooit zelfstandige is geweest. Bij gebrek aan bewijzen die toelieten haar zelfstandige activiteit vast te stellen, dient uitgegaan te worden van de afwezigheid van een zelfstandige activiteit door betrokkene en dus de misleiding van de Belgische autoriteiten door zich bij de indiening van zijn aanvraag voor verklaring tot inschrijving voor te doen als zelfstandige.

Dit gegeven (niet de afwezigheid van een effectieve zelfstandige activiteit) wordt verder onderstreept door het feit dat betrokkene vanaf het moment dat zij in het bezit was van haar E-kaart (april 2012) onmiddellijk steun heeft aangevraagd bij het OCMW. Uit de info ontvangen van de POD Maatschappelijke integratie blijkt dat zij sinds april 2012 ononderbroken equivalent leefloon heeft genoten als persoon met gezinslast.

Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Het feit dat zij als antwoord op onze ambtsbrief dd.05/06/2013, betekend op 18/07/2013 een arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot heeft voorgelegd bij het OCMW van Schaarbeek die moet dienen als bewijs van haar huidige bestaansmiddelen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij het verblijfsrecht verkregen heeft op frauduleuze of misleidende wijze.

De Marokkaanse echtgenoot kon uiteraard slechts de gesubsidieerde tewerkstelling genieten dankzij het verblijf dat hij bekam in functie zijn vrouw H., S. op basis van artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15/12/1980 gelet op het feit dat een regulier verblijf (i.e. een inschrijving in het vreemdelingenregister of bevolkingsregister waardoor iemand gerechtigd is op een leefloon of financiële maatschappelijke hulp) één van de voorwaarden is om in aanmerking te komen voor een dergelijke tewerkstelling (art. 60 van de organieke wet op het OCMW). Gelet op het beginsel "fraus omnia corrumpit" en het gesubsidieerde karakter van de tewerkstelling, waarbij de bestaansmiddelen uit deze tewerkstelling verder ter beschikking worden gesteld door de Belgische Staat in de vorm van een verhoogde staatstoelage die gelijkstaat met het bedrag van het leefloon/financiële hulp en zij via de sociale tewerkstelling van haar man de facto dus op afgeleide wijze een verdere belasting vormt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, kan zij uiteraard geen verder verblijf rechtvaardigen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op deze basis.

Gelet op de objectieve vaststelling van de fraude die van doorslaggevend belang was voor het verkrijgen van het verblijfsrecht levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder H., S. waarbij E. Y., D. (NN : (...)), El Y., K. (NN : (...)) en E. Y., M. (NN : (...)) zich hebben gevoegd als bloedverwanten in neerdalende lijn, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van deze drie minderjarige kinderen, overeenkomstig artikel 42 ter, §1, 1° van de wet van 15/12/1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 05/06/2013 (betekend op 18/07/2013) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat de kinderen zonder problemen moeten in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht."

Op 3 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten hoofdens eerste verzoekende partij.

Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: E. Y., A., Nationaliteit :Marokko, Geboortedatum : (...)1981, Geboorteplaats: Tetouan, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene verkreeg de F-kaart als echtgenote van mevrouw H., S. (NN...) op 11/04/2012.

Het verblijf van de echtgenote werd beëindigd op basis artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 (zie aparte bijlage 21 voor mevrouw dd.03/01/2014).

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie waarbij betrokkene zicht heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art.42 quater, §1,1° van de wet van 15/12/1980.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater §1, 3° lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de echtgenote in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of de verzoekende partijen over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep. Derde, vierde en vijfde verzoekers zijn minderjarig, waarvan het oudste kind, derde verzoekende partij geboren is op 6 oktober 2007 en aldus nog niet de leeftijd van zeven jaar heeft bereikt.

Voorts wordt er vastgesteld dat deze verzoekers hun beroep hebben ingediend in eigen naam nu de ouders, eerste en tweede verzoekende partijen nagelaten hebben op te treden als zijnde de wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen. Zij dienen enkel in eigen naam het beroep in, blijkens het verzoekschrift.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Omdat beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beslissingen zijn die persoonlijke rechten aanbelangen, kan het annulatieberoep ingesteld door een minderjarige ontvankelijk zijn (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr.106.508). In casu bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door de verzoekende partij betrekking heeft op rechten die aan zijn persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich, of de verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf haar beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van de derde verzoekende partij, zijnde het oudste kind ten tijde van het instellen van haar beroep, met name nog geen zeven jaar, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de derde, vierde en vijfde verzoekende partijen over onvoldoende onderscheidingsvermogen beschikken om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is het beroep ingediend door derde, vierde en vijfde verzoekende partij onontvankelijk.

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op omdat zij meent dat er een gebrek aan samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij

uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

In casu bestaat een stellig verband tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing. Dit verband wordt overigens uitdrukkelijk gemeld in de tweede bestreden beslissing die stelt dat ten gevolge van de eerste bestreden beslissing een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de vervoeger wiens verblijfsrecht slechts werd verkregen in functie van de echtgenote aan wiens verblijf een einde werd gesteld door de eerste bestreden beslissing.

Een louter verschillende rechtsgrond maakt op zich het bestaan van samenhang niet onmogelijk. De exceptie wordt verworpen.

2.3. Tot slot wordt er vastgesteld dat verzoekers geen grief uiten die zich richt tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat hun beroep in de mate dat het gericht is tegen deze bevelen onontvankelijk is bij gebreke aan een middel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 40, § 4 alleen en in samenhang met de artikelen 40bis, 42, 42bis, 42ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de “Wet betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen” en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

“DOORDAT de bestreden beslissingen als juridische en feitelijke grondslag van de beslissingen verwijzen naar vermeende fraude in hoofde van eerste verzoekende partij en het verblijfsrecht van zowel eerst, tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partijen om die reden beëindigen;

TERWIJL, eerste onderdeel, iedere burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijze dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld en overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

EN TERWIJL zowel de echtgenoot van eerste verzoekende partij evenals alle bloedverwanten in neergaande lijn overeenkomstig artikel 40bis Vreemdelingenwet het recht hebben om eerste verzoekende partij, als burger van de Unie, te vervoegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen, voor zover eerste verzoekende partij overeenkomstig artikel 40bis, § 4 het bewijs levert dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en dat zij eveneens over een verzekering beschikt die de ziektekosten van haar familieleden in het Rijk volledig dekt.

EN TERWIJL, in hoofddorde, eerste verzoekende partij over zowel voldoende bestaansmiddelen als een ziekteverzekering beschikt en aldus aan de voorwaarden voor het verblijf van meer dan drie maanden voor haarzelf en haar familieleden is voldaan;

EN TERWIJL, in ondergeschikte orde, er geen enkele concreet element voorligt dat eerste verzoekende partij fraude zou hebben gepleegd;

EN TERWIJL het verblijf van derde, vierde en vijfde verzoekende partijen wordt beëindigd op grond van artikel 42ter, § 1, 1° Vreemdelingenwet en deze bepaling overeenkomstig artikel 42ter, § 2 niet van

toepassing is op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is;

TERWIJL, tweede onderdeel, artikel 2 van de formele motiveringswet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 van de wet uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering overeenkomstig artikel 3 van de formele motiveringswet in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moet vermelden;

EN TERWIJL luidens het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid gehouden is elke administratieve beslissing slechts te treffen na zorgvuldige en redelijke voorbereiding en beoordeling van het dossier, zowel in rechte als in feite en zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

EN TERWIJL in de bestreden beslissingen met bepaalde doorslaggevende feitelijke elementen, d.i. dat haar zoals de inschrijving van eerste verzoekende partij voor een beroepsopleiding, geen rekening werd gehouden, zodat verwerende partij met schending van de formele motiveringswet en de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur tot de bestreden beslissingen is gekomen;

ZODAT de eerste bestreden beslissing, door de juridische situatie van eerste en derde verzoekende partij verkeerd te kwalificeren en geen rekening te houden met nochtans doorslaggevende elementen, met miskenning van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen en de tweede bestreden beslissing, vermits de volledige motivering is gebaseerd op de motivering van de eerste bestreden beslissing, eveneens met schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen.

(b) Toelichting bij het eerste middel

(i) Algemeen: wettelijk kader

1. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 40bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

2. Artikel 2 van de formele motiveringswet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 van de wet uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In het betrokken artikel 1 formele motiveringswet wordt de bestuurshandeling omschreven als “de eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur”. Het begrip bestuur wordt gedefinieerd als “de administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State”.

Overeenkomstig artikel 3 van de formele motiveringswet moet de opgelegde motivering in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen vermelden.

Overeenkomstig het materiële motiveringsbeginsel moet de motivering bovendien feitelijke juist en voldoende draagkrachtig zijn.

In de vereiste dat de motivering afdoende moet zijn, ligt de draagkrachtvereiste besloten. Dit impliceert dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn.

Wat een afdoende motivering is, varieert van geval tot geval en moet dus in concreto beoordeeld worden. Dit betekent onder meer dat de motivering begrijpelijk moet zijn voor diegene tot wie de beslissing gericht is, en dit met inachtneming van de gegevens die door de betrokkene reeds zijn gekend.

Inzake de draagkrachtvereiste, blijkt uit Uw rechtspraak dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. Er mag geen tegenstrijdigheid zijn tussen de onderlinge motieven die ten grondslag liggen aan een besluit, enerzijds, doch ook niet tussen de motieven en het dictum van een besluit, anderzijds.

5. Luidens het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, is de overheid gehouden elke administratieve beslissing slechts te treffen na zorgvuldige en redelijke voorbereiding en beoordeling van het dossier, zowel in feite als in rechte en zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(ii) Toepassing in casu

6. Verwerende partij weigert middels de bestreden beslissingen aan de verzoekende partijen het verblijfsrecht, op grond van de motivering dat eerste verzoekende partij fraude zou hebben gepleegd bij haar aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. Zij baseert zich op onderzoeksdaten die hebben plaatsgevonden tot en met juli 2013.

7. Nochtans moet worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij aan verwerende partij op 1 augustus 2013 het nodige bewijs heeft overgemaakt inzake voldoende bestaansmiddelen.

Verwerende partij diende deze elementen bij haar beslissing te betrekken, hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Uit deze stukken blijkt, zoals verwerende partij in de eerste bestreden beslissing ten andere zelf aangeeft, dat eerste verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij heeft bovendien een ziekteverzekering die eventuele kosten van haar en haar familie dekt (stuk 3).

Op het moment van de bestreden beslissingen, vielen verzoekende partijen aldus niet ten laste van het sociale zekerheidsstelsel. De argumentatie van verwerende partij, als zou de sociale tewerkstelling van tweede verzoekende partij impliceren dat zij nog steeds terugvallen op het sociale zekerheidsstelsel, raakt derhalve kant noch wal.

8. Verwerende partij brengt bovendien geen enkel concreet element aan waaruit fraude zou blijken dat eerste verzoekende partij zou hebben gefraudeerd. Zij baseert zich daarvoor uitsluitend op de retroactieve schrapping van eerste verzoekende partij als zelfstandige door de RSVZ. Vermits het ontzeggen van het statuut van zelfstandige van eerste verzoekende partij pas retroactief kwam vast te staan, kan er onmogelijk sprake zijn van fraude. Fraude onderstelt namelijk dat op het moment dat een feit wordt gepleegd, deze handeling met een bepaald oogmerk wordt gesteld.

De motivering van de eerste beslissing mist derhalve zowel juridische als feitelijke grondslag.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing, wat betreft de motivering van de beëindiging van het verblijfsrecht van derde, vierde en vijfde verzoekende partijen, verwijst naar artikel 42ter, § 1, 1° Vreemdelingenwet. Luidens de tweede paragraaf van artikel 42ter, is deze bepaling echter niet van toepassing op de kinderen, die school lopen.

De eerste bestreden beslissing mist derhalve juridische grondslag.

9. Vermits de eerste bestreden beslissing is aangetast door een onwettigheid, mist ook de tweede bestreden beslissing, die integraal geënt is op de eerste bestreden beslissing, juridische grondslag.

Besluit: zowel de eerste als tweede bestreden beslissing moeten worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de determinerende motieven van de bestreden beslissing kent, zodat aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan.

Waar inhoudelijke kritiek wordt geleverd op de bestreden beslissing, wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd, zodat het verweer verder vanuit dit oogpunt zal worden gevoerd.

Bij de beoordeling daarvan is de Raad niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

In de bestreden beslissing worden verschillende elementen aangegeven op grond waarvan wordt besloten dat verzoekster nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. De concrete vaststellingen van de RSVZ, de instantie bevoegd voor controle op het sociaal statuut van zelfstandigen worden omschreven. Ook het feit dat verzoekster vanaf het moment dat zij in het bezit was van een E-kaart ononderbroken leefloon heeft genoten als persoon met gezinslast wordt als bepalend aangeduid.

Verzoekende partij gaat met haar algemeen en vaag betoog voorbij aan de specifieke motivering van de bestreden beslissing, zodat zij de voorgehouden schendingen met die kritiek niet kan aantonen.

Haar loutere verklaringen in die zin volstaat niet om aan te tonen dat zij zou voldoen aan de voorwaarden voor verblijf van een Unieburger zoals geformuleerd in artikel 40, §4 van de wet van 15 december 1980. Evenmin kan zij ernstig voorhouden als zou haar gezin geen belasting vormen voor het sociaal zekerheidsstelsel van het Rijk, aangezien de tewerkstelling van haar echtgenoot, georganiseerd door het OCMW overeenkomstig artikel 60 van de organieke wet op de OCMW1, een door de Belgische staat gesubsidieerde tewerkstelling uitmaakt. Bovendien kan hij daarvan enkel genieten ten gevolge van het verblijfsrecht dat hij verkreeg in functie van zijn echtgenote, gezien een inschrijving in het vreemdelingenregister of het bevolkingsregister vereist is om OCMW-steun te verkrijgen.

1Artikel 60, §7 van de Organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van 8 juli 1976

" Artikel 60.

(...)

§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene

te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een (...) betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

In afwijking van de bepalingen van artikel 31 van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, kunnen de werknemers verbonden krachtens een arbeidsovereenkomst met de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, met toepassing van deze paragraaf, door deze centra ter beschikking worden gesteld van gemeenten, verenigingen zonder winstoogmerk of intercommunales met een sociaal, cultureel of ecologisch doel, vennootschappen met een sociaal oogmerk zoals bedoeld in artikel 164 bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, een ander openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, een vereniging waarvan sprake in hoofdstuk XII van deze wet, een openbaar ziekenhuis dat van rechtswege aangesloten is bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten of bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid, de initiatieven die door de minister bevoegd voor sociale economie zijn erkend of de partners die met het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een overeenkomst hebben gesloten op basis van onderhavige organieke wet.

Indien de in het vorig lid bedoelde partner een privé-onderneming is, bepaalt de Koning de voorwaarden en de modaliteiten volgens dewelke de terbeschikkingstelling moet worden geregeld met deze onderneming met het oog op het behoud van het recht van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn op de toelage verbonden aan de inschakeling van de persoon tewerkgesteld met toepassing van de artikelen 36 en 37 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie." Tenslotte doet de tewerkstelling van haar echtgenoot, wat verzoekster betreft, niets aan het feit dat zij haar verblijfsrecht op misleidende wijze.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van de middel zijn ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond. Uit het bovenstaande blijkt dat ede voorhouden schendingen van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 evenmin worden aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, wat de eerste bestreden beslissing betreft, onder verwijzing naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet, gesteld dat het verblijfsrecht van tweede verzoekster moet worden beëindigd omdat zij de Belgische overheid heeft misleid door een aanvraag in te dienen voor een verblijf van meer dan drie maanden voorhoudend dat zij zelfstandige economische activiteiten deed terwijl dit niet het geval bleek te zijn. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt erop gewezen dat eerste verzoeker zijn verblijfsrecht bekwaam in functie van diens echtgenote, tweede verzoekende partij en dat verblijfsrecht werd beëindigd in uitvoering van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt gesteld dat eerste verzoeker sinds augustus 2013 wordt tewerkgesteld door het OCMW onder artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet). Vanwege de aard van deze tewerkstelling kunnen verzoekers hun verblijfsrecht als werknemer niet behouden. Deze vorm van tewerkstelling toont geen voldoende bestaansmiddelen aan. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers bekritiseren de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voeren aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat de verzoekers hun concrete kritiek enkel betrekking heeft op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Zij menen dat de tweede bestreden beslissing volledig geënt is op de eerste bestreden beslissing en dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing noodzakelijkerwijze de nietigheid van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft (pagina 12 nr. 9 verzoekschrift).

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht werd beëindigd op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoekers betwisten of weerleggen niet de motieven die stellen dat de tweede verzoekende partij geen zelfstandige activiteiten heeft ontplooid terwijl zij haar verblijfsrecht verkreeg op basis van het voorhouden van de uitoefening van zelfstandige beroepsactiviteiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij op 4 januari 2012 een nieuwe aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving dit maal als zelfstandige. Zij legt een uittreksel voor van de vennootschap KBO E.Y.T, een attest van aansluiting sociale verzekeringskas voor zelfstandige van 14 december 2012 op naam van haar echtgenoot.

Op 19 april 2012 verkrijgt de tweede verzoekende partij haar E-kaart. Het wordt niet betwist dat zij nog diezelfde maand april 2012 een volledig leefloon ontving, dit als persoon met gezinslast. Uit de informatie verkregen van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent blijkt dat zij dit minstens ononderbroken ontving tot en met augustus 2013. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekers, op vraag om bestaansmiddelen hetzij economische activiteiten aan te tonen, een arbeidsovereenkomst voorlegden afgesloten met het OCMW en eerste verzoeker, met ingang op 1 augustus 2013. Evenmin wordt betwist dat de RSVZ, na onderzoek, besloot dat de tweede verzoekende partij nooit zelfstandige activiteiten uitvoerde en overging tot retroactieve schrapping van haar statuut (werkend vennoot) vanaf de begindatum, hetzij 12 december 2011.

Het is niet kennelijk onredelijk op basis van deze gegevens te besluiten dat de tweede verzoekende partij de overheid heeft misleid door voor te wenden zelfstandige economische activiteiten te doen. Het is op deze basis dat de tweede verzoekende partij haar verblijfsrecht heeft verkregen zodat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze dit verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet beëindigt. Fraude kan ten deze worden vastgesteld temeer verzoekers op generlei weerleggen dat geen economische zelfstandige activiteiten door de tweede verzoekende partij werden uitgevoerd. Het gegeven dat dit later is ontdekt en er pas retroactief is overgegaan tot schrapping van de tweede verzoekende partij als werkend vennoot doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Waar verzoekers er nog op wijzen dat zij op 1 augustus 2013 het bewijs hebben overgemaakt dat zij beschikken over voldoende bestaansmiddelen, laten zij na te preciseren op welke bewijzen deze stelling betrekking heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster op 18 februari 2013 werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende haar huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd haar gevraagd een recent OCMW-atteest voor te leggen. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België of studie in hoofd-activiteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen”*.

Verzoekers hebben slechts betreffende hun bestaansmiddelen een arbeidsovereenkomst voorgelegd die de eerste verzoeker heeft afgesloten met het OCMW van hun gemeente, in toepassing van artikel 60 van de OCMW-wet.

In deze uitnodiging werd tevens benadrukt dat er eventueel ook humanitaire elementen konden worden voorgelegd waarmee met toepassing van artikel 42ter, § 1, 3° lid en/of artikel 42quater, § 1, 3°lid van de vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers geen 'humanitaire elementen' hebben voorgelegd.

Verzoekers houden voor dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat deze vorm van tewerkstelling niet toelaat vast te stellen dat eerste verzoeker stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet.

Artikel 60, § 7, eerste lid van de OCMW-wet luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.”

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de OCMW-wet dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de OCMW-wet blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder aangaf, gelimiteerd is in de tijd.

Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij het begroten van de bestaansmiddelen zodat op kennelijk redelijke wijze in de eerste bestreden beslissing is gesteld dat het een vorm van verhoogde staatstoelage betreft die te vergelijken valt met een leefloon of financiële hulp en op afgeleide wijze een belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

Gelet op deze vaststelling, kan de stelling dat *“TERWIJL, eerste onderdeel, iedere burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld en overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;*

EN TERWIJL zowel de echtgenoot van eerste verzoekende partij evenals alle bloedverwanten in neergaande lijn overeenkomstig artikel 40bis Vreemdelingenwet het recht hebben om eerste verzoekende partij, als burger van de Unie, te vervoegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen, voor zover eerste verzoekende partij overeenkomstig artikel 40bis, § 4 het bewijs levert dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidssstelsel van het Rijk, en dat zij eveneens over een verzekering beschikt die de ziektekosten van haar familieleden in het Rijk volledig dekt.” niet gevolgd worden. Vooreerst betreffen de bestreden beslissingen een beëindiging van een eerder toegekend verblijfsrecht zodat de aangevoerde schending van de artikelen 40, § 4, 40bis en 41, 42 van de vreemdelingenwet niet dienstig zijn. De bestreden beslissingen betreffen geen antwoord op een ingediende aanvraag maar zijn beslissingen die een eerder toegekend verblijfsrecht beëindigen. De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies en de tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 1° lid van de vreemdelingenwet.

Daarenboven tonen verzoekers niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken of een reële kans op tewerkstelling te maken.

Waar verzoekers voorhouden dat artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet geen toepassing op de kinderen heeft, wordt er opgemerkt dat eerste verzoeker geen kind is maar echtgenoot en deze opmerking niet dienstig is nu derde, vierde en vijfde verzoekende partij, de kinderen, geen ontvankelijk beroep hebben ingediend. Bovendien voorziet artikel 42quater, § 2 van de vreemdelingenwet (overigens ook artikel 42ter, § 2 van de vreemdelingenwet) dat geen einde kan gesteld worden aan het verblijf van de kinderen en de ouder die de bewaring heeft, indien de kinderen aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven tot hun studie is voltooid, enkel en alleen in de hypothesen dat de burger die zij vervoegden, is overleden hetzij is vertrokken uit het Rijk, en om die redenen het verblijf van de vervoegde persoon is beëindigd, wat in casu niet het geval is. In casu is immers het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij, moeder van de kinderen, beëindigd op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Voorts kan niet ingezien worden hoe de inschrijving voor een beroepsopleiding de bestreden beslissingen had mogen wijzigen en laten verzoekers na dit element te verduidelijken. Hun verleden en de uittreksels uit de kruispuntbank betreffende de periodes dat zij leefloos ontvingen, wijzen eerder op het tegendeel.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Enige schending van de artikelen 40bis, 42, 42bis, 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet is niet aangetoond bij gebreke aan bewijzen van het bestaan van voldoende bestaansmiddelen en het aantonen van het bestaan van enige reële kans op tewerkstelling, dit in de mate dat deze onderdelen al ontvankelijk zijn. Aldus beroepen verzoekers zich op de artikelen 40 en 40bis van de vreemdelingenwet terwijl de bestreden beslissingen geen antwoord zijn op een ingediende aanvraag maar integendeel een einde stellen aan een oorspronkelijk verkregen verblijfsrecht.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de stelling van verzoekers als dat de bestreden beslissingen zouden erkennen dat verzoekers over voldoende bestaansmiddelen beschikken, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen.

Verzoekster werd de mogelijkheid geboden om alle inlichtingen inzake haar economische activiteiten en humanitaire elementen mee te delen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat zij enkel aangaf over een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet te beschikken. Zij kan dan ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat de analyse van haar situatie die door verwerende partij werd gemaakt niet correct is. De overige motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing worden niet betwist. De beschouwingen van verzoekers laten dan ook niet toe te concluderen dat de verwerende partij de bestreden beslissingen niet op een degelijke wijze heeft voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. Er kan dan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN